

Discurs del Primer Secretari davant del Consell Nacional del PSC
Barcelona, 19 de juny de 2010

Molt bon dia, companys i companyes,

Avui és un dia per parlar clar,
I per dir les coses pel seu nom.

L'ambient preelectoral fa que, a vegades, hi hagi massa soroll i no se sentin prou clarament, els motius pels quals un Govern pren decisions.

El soroll també impedeix que s'atenguin i s'entenguin les propostes que tenim per fer que Catalunya surti de l'actual situació.

Una vegada més, intentaré explicar en quin punt ens trobem.

Parlem de la situació econòmica...

Vivim temps difícils. No hi ha dubte. Ara bé: davant les dificultats també hi ha dues actituds: la dels que no paren de dir que tot va malament i la dels que no parem de treballar perquè les coses canviïn i tot comenci a anar millor. Així de simple. Així de clar.

Fa temps que estic dient que per al progrés econòmic i social cal tenir el coratge de dur a terme reformes en profunditat. Crec que cal afrontar amb urgència:

- La reforma del sistema financer.
- la reforma del Sistema Educatiu, que aquí, a Catalunya ja hem començat amb la Llei d'Educació,
- la reforma del model productiu,
- la reforma de determinats Sectors regulats, com per exemple el sector serveis i comerç, el sector del transport i el sector energètic,
- i, naturalment, la reforma del Sistema de Relacions Laborals del que tant s'ha parlat aquests dies.

Per impulsar aquestes reformes i dur-les a terme calen polítics responsables i valents. Que pensin en el seu país i no només en el seu partit. Que pensin en mantenir el rumb adequat i no només en la maniobra tàctica per arribar al poder.

Sé que el país en conjunt, ho està passant malament, que hi ha, desgraciadament centenars de milers, de treballadors que estan perdent una engruna d'esperança cada dia que passen sense feina.

I sé que moltes de les decisions que estem prenent les darreres setmanes són difícils de comprendre per a molts ciutadans i ciutadanes.

Us demano que actueu amb la màxima responsabilitat i amb el màxim rigor a l'hora de valorar aquestes mesures. El Govern va aprovar un conjunt de mesures de reducció del dèficit. Es l'esforç que cal fer en aquests moments.

Ara la decisió es clara, o fem un esforç ara per mantenir les polítiques socials del nostre país, o demà haurem de renunciar a moltes d'elles.

Jo prefereixo que avui fem sacrificis i mantenir el nostre estat del benestar per poder així garantir el futur del nostre país i la protecció dels que més ens necessiten.

Ja coneixeu les mesures que hem pres, des del Govern de la Generalitat i des del Govern d'Espanya. I com podeu imaginar, no ha estat fàcil.

No ho es per a cap Govern, però es hora de ser responsable, i aquesta responsabilitat s'ha d'exigir a tothom, també als partits de l'oposició, tot i que malauradament, com us he dit, ells van preferir pensar en les eleccions i no en Catalunya.

Com us deia, prendre aquestes mesures no es fàcil per a ningú, per a mi com a president de Catalunya tampoc, però crec que hem fet el que tocava, el que calia i el millor per Catalunya.

Aquestes mesures han de contribuir al compliment del Programa d'Estabilitat 2009-2013 dissenyat pel Govern d'Espanya, que obliga les Comunitats Autònomes a situar el seu dèficit en l'1,1% del seu PIB, i

s'insereixen en el marc del Pacte d'Estabilitat i Creixement de la Unió Europea, que preveu un procés de recuperació dels equilibris de les finances públiques un cop ha començat a remetre la crisi econòmica en l'àmbit internacional. Crec que és important explicar les mesures, perquè, com us he dit, poden ser traumàtiques i no ens agrada haver-les hagut de prendre.

La gent ha de saber exactament què és el que el Govern ha decidit fer per reduir el nostre dèficit. La situació és ben senzilla. Vosaltres sabeu com funciona l'economia d'una família, i vull que la compareu amb la del país...

Sabeu que si una família gasta permanentment més del que ingressa, arriba un moment en que no obté diners dels bancs perquè aquests desconfien de la seva capacitat de tornar-los.

Doncs a nosaltres com a país en passa el mateix, o reduïm el nostre dèficit, o no podrem demanar a ningú que ens deixi els diners que necessitem per mantenir el nostre estat del benestar i continuar invertint.

O contenim la nostra despesa i trobem fórmules per augmentar els nostres ingressos, o deixarà de tenir viabilitat el nostre model de societat i de país.

No podem continuar augmentant el nostre diferencial entre despeses i ingressos.

Per això hem pres mesures. Mesures contundents. Hem reduït esglaonada i proporcionalment les retribucions, entre el 0 i el 7% del personal funcionari, estatutari i laboral amb una mitjana del 5%. S'ha dut a terme una reducció en la retribució dels alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, que serà del 15% per al president i els consellers, del 10% per a secretaris generals i assimilats i del 8% per a directors generals i assimilats. Així mateix, l'ajustament de la despesa també es realitzarà mitjançant el decrement de concerts i convenis.

Sabeu que valoro molt positivament la tasca de totes les persones al servei del sector públic, però la situació econòmica actual demana un esforç addicional de contenció a un col·lectiu, el dels treballadors públics, que tenen el lloc de treball assegurat i es veuen menys afectats per l'atur.

L'aplicació d'aquest decret contribuirà a garantir el nivell de prestacions que ofereix la Generalitat, i per tant, crec que l'esforç val la pena. També hem modificat tres impostos:

- En primer lloc, s'incrementa el tipus de l'impost de Transmissions Patrimonials.
- En segon lloc, s'eleva el tipus general de l'impost d'Actes Jurídics Documentats de l'1% a l'1,2%.
- En darrer lloc, s'augmenta un punt el tipus impositiu que grava determinats mitjans de transport per als vehicles més contaminants, que queda fixat en el 16%.

I finalment, sabeu que he dit en reiterades ocasions durant els darrers dies que aquells que més tenen han d'assumir un major esforç. Per això, a banda del decret, i també en el marc d'aquest procés de consolidació fiscal, el Govern ha acordat encomanar al Departament d'Economia i Finances l'elaboració d'un avantprojecte de llei que estableixi mesures fiscals per gravar de forma progressiva les persones que tenen més capacitat fiscal.

Aquesta mesura, que s'ha de realitzar a través de l'IRPF, respon al principi de justícia tributària, i pretén que els ciutadans amb més capacitat econòmica contribueixin amb un major esforç fiscal a la reducció del dèficit públic.

Aquestes són les mesures que hem pres i no altres, i us demano que les expliqueu, que feu pedagogia, i que li digueu a la gent que l'alternativa a prendre aquesta decisió és que algú la prengui per nosaltres.

Companys i companyes,

O fem reformes, o el nostre model social democràtic esdevindrà insostenible. O fem esforços i reformes per racionalitzar, per guanyar eficiència, per optimitzar els recursos, per equilibrar els costos als ingressos de què disposem, o abans del que ens pensem, el que entrarà en crisi serà el sistema de salut pública, serà l'educació finançada amb recursos públics, seran els serveis socials i els serveis a la dependència.

Els drets socials que hem guanyat els darrers trenta anys són irrenunciables, però si volem que l'Estat els pugui seguir oferint de manera equitativa al conjunt de la societat, hem de fer reformes, hem de poder tornar a créixer, hem de treballar més i millor, ser més eficients, i hem de donar exemple.

Aquesta és la realitat, la crua realitat.

Hi ha qui diu que té receptes màgiques per afrontar la crisi; Hi ha qui no està disposat a perdre ni un vot per fer el que toca. Hi ha qui està disposat a dir que les reformes que estem fent tots els governs d'Europa no són les correctes ni són necessàries.

Però quines són les seves fórmules? Les seves solucions? Les seves propostes? Jo no les sento.

El suposat canvi que ens estan oferint és la quadratura del cercle: abaixar impostos i incrementar despeses. Vendre duros a quatre pessetes. Això és el que pretenen!

Us posaré dos exemples: les mesures per a la reducció del dèficit i la reforma laboral.

La reducció del dèficit:

Fa unes setmanes el Govern espanyol, primer, i el Govern de la Generalitat després, vàrem prendre mesures per a reduir el nostre dèficit.

A Madrid, CiU es va abstenir, i així va fer possible que es convalidés el decret-llei i que les mesures entressin en vigor. CiU i els seus estrategues mediàtics van córrer a dir que havien salvat Espanya. Que, una vegada més, la seva actitud responsable havia estat determinant per salvar el país d'una tragèdia. Dies després, al Parlament de Catalunya, CiU votava en contra de les mesures proposades pel Govern de Catalunya. Sabeu quina era la diferència entre les mesures d'un Govern i de l'altre?

Que en el paquet de mesures del Govern de la Generalitat s'hi va incloure la voluntat d'incrementar els impostos a les persones que declaraessin ingressos de més de 120.000 euros a l'any.

CiU, en comptes de votar pensant en el mig milió d'aturats que hi ha a Catalunya, o en el manteniment dels drets socials, va votar en contra per defensar els qui més tenen i que, lògicament, també han de contribuir a sortir d'aquesta crisi.

Aquesta és la realitat i no una altra. Artur Mas va permetre que s'aprovesin les mesures a Madrid, però va oposar-s'hi a Catalunya. Va ser més responsable allà que no aquí. A Espanya volen exhibir sentit d'Estat. Després aquí vinga parlar de dret a decidir, i vinga donar suport a la independència.

L'altre tema: la reforma laboral:

Fa mesos que estan demanant una reforma, dient que arribem tard,... i quan el Govern la proposa demanen més temps. Sempre passa el mateix. No volen més temps, volen protagonisme. Volen fotos i titulars de salvadors.

Diuen que això és la política... Doncs a mi em sembla que la política no és això. No ho ha estat mai. Però avui encara menys. Ja sé que hi ha unes servituds d'imatge que s'han d'acceptar, en un món tan basat en els imperatius de la comunicació. És el joc al que els polítics ens hem de sotmetre. Però tot té un límit, i els ciutadans estan cansats que els polítics vulguem fer d'actors, de presentadors del telenotícies.

Els polítics ens l'hem de jugar per defensar les idees en les que creiem. Ens l'hem de jugar per impulsar les accions a què ens hem compromès. Ens l'hem de jugar dient la veritat encara que vagi en contra nostra. Ens l'hem de jugar prenent decisions que no agraden als ciutadans. Que no agraden ni als qui ens han votat i ens han fet confiança. Però que torno a dir, són imprescindibles.

Aleshores, jo diria als dirigents de Convergència i Unió que si tant important és la reforma, i la proposada no els agrada, que comencin per dir quina reforma farien ells, que la expliquin als ciutadans. Perquè no s'hi val a reclamar una reforma, dir que és un bunyol quan es proposa, i no explicar les propostes alternatives.

Amigues i amics,

Jo no tinc solucions màgiques per sortir de la crisi. Però algunes coses sí que tinc clares i les vull posar al servei de la nostra causa, de la nostra gent i de tot el nostre país: Serietat, voluntat de diàleg constructiu i d'acord, i treballar fins a l'extenuació. Fins a no poder més.

Com a primer secretari del PSC no vull pensar en els vots quan el país se la juga. Com a candidat tampoc. Vull creure en el que faig i en el que dic. Si no puc treballar així, si no puc donar-ho tot per una causa com la que ara ens obliga, per mi no valdria la pena seguir-se esforçant.

Aquestes causes són la llibertat i la justícia social, els nostres conciutadans, el projecte dels socialistes catalans i el nostre partit. Per aquest ordre.

Per nosaltres no és gens senzill prendre algunes decisions que hem pres. Entenem el desconcert i l'enuig que algunes d'aquestes decisions poden generar en la gent. Us asseguro que si no fossin obligades i del tot necessàries no les prendríem. Però com que ho són, les hem pres. I si tenen costos els haurem d'assumir.

Hem d'explicar fins a fer-ho entendre a tothom que reformem per mantenir al màxim tot allò que tant ens costat aconseguir, i en això és on estem trobant a faltar altres que aspiren a dirigir el país.

Companyes i companys,

Estic disposat a donar la batalla fins el final. Estic disposat a explicar les nostres raons allà on calgui. Estic disposat a prendre les decisions que calen. I no m'aturaran els qui em diuen que no ens convé electoralment. Estic disposat a assumir les conseqüències que aquestes decisions puguin tenir. Estic disposat a guanyar o perdre les eleccions. Però no estic disposat de cap manera a posar en risc el futur del país.

Us he dit que avui era un dia per parlar clar. Hem viscut uns anys bons, de molt creixement econòmic. Ara ens adonem que tots plegats hem comés alguns excessos. Potser inconscientment, però com a societat hem allargat més el braç que la màniga. I ara ho paguem.

Sabem els pecats. Sabem què i quina mena de gent ha alimentat un miratge que ara la crisi ha tirat per terra. Aprenquem la lliçó i concentrem-nos a sortir d'aquest mal moment històric que ens toca viure.

I comencem per assumir que no tornarem allà on érem. Els ciutadans han de saber que venen uns anys que caldrà treballar molt per viure menys bé, des d'un punt de vista material, del que havien viscut els darrers deu anys. Hem de dir a la gent que hem sortit de la recessió. Que hem tocat fons i, a poc a poc, comencem a sortir del túnel. Però no podem dir a la

gent que d'aquí a quatre dies tot tornarà a ser com abans. Qui digui això mentirà. I en pagarà les conseqüències.

Hi haurà coses que no podrem tornar a fer, haurem de controlar amb més rigor les despeses. No renunciarem als nostres objectius. Però els haurem de racionalitzar. Haurà de ser un esforç equilibrat, i els que més tenen hauran de fer un esforç quantitativament superior, però tots haurem de posar-hi el nostre gra de sorra, perquè sinó no ens en sortirem.

Si volem tirar endavant, s'ha d'acabar la cultura del no per el no. S'ha d'acabar recordar-se només dels drets i oblidar-se dels deures i les obligacions. S'ha acabat pensar que com que és públic no importa el que costi, però que quedi bonic i el poguem ensenyar amb cofoi. Aquesta manera d'entendre la gestió pública s'ha acabat. Amb mi, s'ha acabat.

Al mateix temps, hem de valorar més i millor els serveis que ens ofereix l'administració, precisament per utilitzar-los amb més responsabilitat, i permetre que es mantinguin.

Deixeu-me que tanqui aquest apartat sobre situació econòmica amb una reflexió final.

Estem en un mal moment econòmic però tenim un país que té moltes potencialitats, perquè hem fet els deures. La nostra economia està diversificada i sortirem de la crisi més capacitats del que hem entrat. El

futur serà per a aquells que estiguin disposats a esforçar-se, a arriscar, i a contribuir amb el seu esforç al benestar de tots.

Per a aquells que vulguin crear riquesa, sobre la base d'una economia productiva i no sobre la base de l'especulació. Catalunya necessita emprenedors i empresaris, no estafadors i embaucadors. Catalunya necessita patriotes, no caradures. Catalunya necessita generositat. No jocs de mans, ni de factures, ni de interessos. Catalunya necessita treball i compromís.

Hem lluitat molt de temps per jutjar a la gent pel que fa i pel que son. Pel seu present, no pel seu pedigrí Pel seu treball, no per la seva herència. No pels seus cognoms, ni la seva condició social, ni les seves relacions.

En la Catalunya d'avui i del demà, ni especuladors ni estafadors han de tenir ni privilegis, ni tolerància.

Amigues i amics,
hi ha altres temes que hem tenir presents, perquè som, com aquell qui diu, a les portes d'unes eleccions.

En aquestes eleccions, els ciutadans triaran un nou Parlament, del que en sortirà un nou President i un nou Govern.

El que hem d'explicar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya és que amb el seu vot decidiran si volen un President catalanista i federalista. Un president compromès amb Catalunya i convençut que tant com hem de defensar la nostra catalanitat, hi més coses que ens uneixen que no pas que ens separin dels pobles d'Espanya. Aquesta serà una opció.

L'altra opció serà triar un President nacionalista i sobiranista, un independentista que s'avergonyeix de dir-ho. Un candidat que, com s'ha vist aquests dies, té com a objectiu últim la separació de Catalunya. Però que, de moment, no s'atreveix a dir-ho clarament.

A mi, ja ho sabeu, els independentistes no em fan cap por, tinc respecte per ells. Però els demano que vinguin de cara, que no pretenguin enganyar els ciutadans dient una cosa de dilluns a divendres i un a altra dissabtes i diumenges. Que no diguin una cosa aquí i una altra a Madrid. Això és independentisme vergonyant. El que tira la pedra i amaga la mà. El que no té el coratge de dir el que pensa de veritat. O no té coratge de fer el que diu.

Nosaltres oferim als catalans i catalanes un compromís clar i transparent, sense amagar-me, sense ambigüitats, sense por, sense vergonya, sense mitges veritats, ni mitges mentides...

Els ciutadans volen que parlem clar i català, sense paranys, sense jocs de mans. Hi haurà candidats que potser parlaran el català millor que jo. Però us asseguro que no són ni seran més sincers que jo. I és més greu faltar a la veritat política, que faltar a la correcció lingüística. Jo soc el que soc,

no em vull amagar. Jo no vull enredar el nostre poble prometent drecceres insegures, ni sorpreses, ni invents, ni ocurrències sobiranistes de saló. Tampoc no vull ni un pas enrere, i em refereixo al nostre Estatut.

Precisament ahir va fer 4 anys que el nostre Estatut va ser votat per la majoria del catalans i catalanes. 4 anys de sobirania popular, normalitat, legalitat, desplegament, plena vigència i constitucionalitat. I no s'ha trencat res.

En 4 anys hem resolt traspassos pendents de feia molts anys, hem negociat un nou sistema de finançament, ens hem començat a posar al dia en el retard en infraestructures. I no s'ha trencat res.

4 anys per creure en el nostre Estatut i no per frivolitzar amb horitzons avui impossibles. I 4 anys esperant una sentència que no hauria de dictar aquest Tribunal Constitucional....

El TC encara està a temps de rectificar. Encara estan a temps de adonar-se que no poden sentenciar Catalunya. No hi ha Tribunal que pugui jutjar els nostres sentiments ni la nostra voluntat.

Companyes i companys, no vull ni un pas enrere perquè sóc socialista, i vull una Catalunya amb més justícia social. El que han de decidir els catalans i les catalanes d'aquí a uns mesos és si volen un govern de centreesquerra o un govern de centre dreta.

Tenim un grapat de raons per lluitar per la victòria, perquè seguim creient en el catalanisme social, perquè l'hem practicat.

Amigues i amics, hem fet més que mai, mai com ara. I tenim l'obligació de lluitar per revertir la tendència que avui sembla dominar l'ambient. Hem de lluitar per la victòria, perquè la devem a la gent que ha confiat i segueix confiant en nosaltres. Perquè seguim creient que el nostre projecte és el que garanteix millor el progrés de Catalunya i la seva gent a través de cinc grans objectius:

- Lluitar contra la crisi, crear llocs de treball i impulsar un canvi de model econòmic, al que després em referiré.
- Mantenir el sistema de protecció social.
- Desplegar l'autogovern i impulsar l'Espanya plural i l'evolució federal de l'Estat.
- Preparar el futur: amb infraestructures, educació i recerca.
- I assegurar la unitat civil dels catalans.

Vaig acabant...

Però no sense abans recordar que ahir va morir Saramago ...

Un sentiment de tristesa i orfandat, ens aplega a molts amants de la literatura, del compromís, del progrés, de la democràcia, especialment a aquells que vàrem tenir el privilegi de conèixer-lo. Ahir, l'autor de *Ensayo sobre la ceguera*, va tancar els ulls, però el seu pensament és viu...

La seva darrera entrada en el seu blog és un breu fragment amb el títol PENSAR, PENSAR... i diu així: "Creo que en la sociedad actual nos falta filosofía. Filosofía como espacio, lugar, método de reflexión, que puede no tener un objetivo concreto, como la ciencia, que avanza para satisfacer objetivos. Nos falta reflexión, pensar, necesitamos el trabajo de pensar, y me parece que, sin ideas, no vamos a ninguna parte".

Volem ser hereus de Saramago, també.

Hem treballat un nou Programa Marc amb idees i reformes pels propers anys. Per a renovar la proposta socialista. Repensar per a renovar. Renovar per reformar.

I vull agrair sincerament la feina a aquells que heu fet possible aquest Programa Marc (el consell de redacció, els directors dels grups, el Jaume Collboni, el Carles Rivera, la Sara Berbel, l'Esther Pano, el Paco Aranda i molt especialment el Joan Prats, que ens va deixar fa poques setmanes).

Amb la convocatòria de la convenció del Programa Marc i amb la ponència que avui es presenta, volem prosseguir amb un procés de

reflexió i debat iniciat fa més d'un any, en el que han participat centenars de persones d'arreu de Catalunya.

Volem estimular, encara més, la reflexió i el debat sobre sis grans eixos:

- Un primer eix sobre el futur de Catalunya, com a projecte de societat i de país, com a projecte compartit i que té en la unitat civil del poble un dels pilars fonamentals que els socialistes volem preservar.
- En segon lloc, el coneixement i la cultura com la millor inversió: els reptes de l'educació, que caldrà seguir abordant amb la determinació que ens ha caracteritzat en els darrers anys. La cultura i la formació al llarg de la vida. Des de les competències clàssiques fins a les tecnològiques i els idiomes, i especialment l'anglès.
- En tercer lloc, cal abordar els reptes que ens planteja la crisi econòmica en el nostre sistema productiu, com ja hem parlat.
- Cal també preguntar-nos i reflexionar, en quart lloc, sobre les transformacions en el món del treball. Sobre els reptes d'una societat i d'una economia post-industrial. Sobre com fem possible dosis raonables de flexibilitat i competitivitat en el mercat laboral.

- En cinquè lloc, amb el programa marc proposem un debat ambiciós sobre el nostre sistema de benestar. Un model social que els socialistes volem preservar, però sent conscients que l'evolució de la societat fa que algunes de les polítiques adoptades fa vint anys avui s'hagin de revisar. Cal doncs un veritable impuls reformista: un reformisme de progrés que ens permeti abordar les millores que el nostre model social requereix per tal de garantir la seva sostenibilitat a llarg termini.
- I, finalment, cal reivindicar el nostre compromís per la solidaritat amb el futur: per això volem també debatre i posicionar-nos sobre la sostenibilitat i fer compatible la competitivitat amb la preservació i millora del territori de Catalunya.

Són, com podeu veure, una llista llarga i ambiciosa de reptes sobre els que estem compromesos a donar resposta.

Durant les properes setmanes milers de persones contribuiran a dibuixar el marc a partir del qual el PSC articularà les propostes concretes del proper programa electoral .

Ara sí que acabo...

Sé que algunes de les meves paraules avui no són agradables, sé que, potser, vivim en un món en el que dir la veritat no sempre agrada, però per resoldre un problema, el primer que cal és ser conscient que el tens.

Aquest país té les potencialitats i les bases per sortir endavant, jo em sento amb la força, les ganes, i les idees per liderar-ho, però necessito que la societat sàpiga exactament en quin punt estem, perquè quant més triguem en explicar-lo, més tard arribarà la recuperació.

Estic convençut que podré comptar amb vosaltres per tirar endavant el nostre projecte, perquè els socialistes, en els moments de dificultats és quan donem el millor de nosaltres mateixos.

Moltes gràcies, endavant i a lluitar.